

TURINYS

I Keista krautuvėlė	7
II Milžino pilis	14
III Nykštukai gribišiai	21
IV Burtininkas Cho Cho	27
V Vargšas pražuvėlis Žvangulis	35
VI Sapnų šalis	42
VII Pabėgęs krėslas	48
VIII Dingusi katė	54
IX Ragana Ūkana	59
X Išnykstančioji sala	64
XI Burtininko puota	70
XII Norų krėslas kvailioja	77
XIII Mandagusis babaušis	84
XIV Namas sukutis	91
XV Ragana Skiautelė	96
XVI Kluika	103
XVII Burtininkas Vėjūnas	108
XVIII Ponas Vingurys	115
XIX Du negeri vaikai	122
XX Smarkus ginčas	127
XXI Burtininkas Dundulis	134
XXII Bokštas be langų ir be durų	140
XXIII Didysis pabėgimas	147
XXIV Babaušis Didžiaausis	154
XXV Slibinuotis	160
XXVI Slibinuočio pilis	166

I

KEISTA KRAUTUVĖLĖ

Iš tikrųjų nuotyčiai prasidėjo tą dieną, kai Molė su Piteriu išėjo pirkti dovanos mamai gimimo dienos proga.

Jie iškratė iš taupyklės pinigus ir suskaičiavo.

– Trys šilingai, – tarė Piteris. – Nemažai! Ką pirsime?

– Mama mėgsta senienas, – atsakė Molė. – Jei rastume sendaikčių parduotuvę, pilną... tarkim, keistų šaukštų, neįprastų vazų, senų taurių ir karolių, mamai kas nors tikrai tiktų. Ji apsidžiaugtų, gavusi seną arbatžolių dėžutę ar labai nenaują vazą.

– Gerai, – sutiko Piteris. – Šiandien pat eisime ieškoti tokios parduotuvės. Dėkis kepuraitę ir drožiam, Mole.

Ir juodu išbėgo į miestą.

– Mums reikia parduotuvės, kurios iškaboje parašyta „Antikvariatas“, – tarė Piteris. – „Antikvariatas“ reiškia „senienų krautuvė“. Dairykis tokios iškabos, Mole.

Bet parduotuvės su iškaba „Antikvariatas“ niekur nebuvo. Vaikai iš pagrindinės gatvės įsuko į mažą šalutinę. Joje buvo daug parduotuvių, bet tokios, kokios reikia, juodu

nerado, todėl žingsniavo toliau, kol priėjo siaurutę gatvelę, kurioje namai stovėjo taip arti vienas kito, kad šviesa beveik neprisiskverbė.

O tos gatvės viduryje tūnojo krautuvėlė su užrašu didžiosiomis raidėmis purviname lange: ANTIKVARIATAS.

– Puiku! – apsidžiaugė Piteris. – Sendaikčių krautuvė. Mole, matai tą vazą su gulbėmis aplinkui? Galvą guldaui, mamai patiks. Kainuoja du šilingus. Galėtume nupirkti vazą ir gėlių!

Ir juodu įžengė į tamsią krautuvėlę. Viduje buvo taip tamsu, kad vaikai užkliuvo už kilimėlių, suverstų ant grindų, bet pardavėjo nebuvo. Piteris priėjo prie prekystalio ir pabarbeno. Kambario gale atsidarė mažos durelės, ir išniro baisiai keistas žmogelis, ne aukštesnis už prekystalį, smailiomis kaip elfo ausimis. Vaikai nustebę įsmeigė į jį akis. Žmogelis, rodos, pyko.

– Ko norit, kad šitaip baladojate? – suirzęs prabilo.

– Mes norime nusipirkti vazą su gulbėmis, – tarė Piteris.

Murmėdamas ir niurzgėdamas po nosim, mažasis žmogelis paėmė vazą ir stumtelėjo per prekystalį. Piteris padėjo pinigų.

– Gal galėčiau gauti skiautelę popieriaus vazai suvynioti? – mandagiai paprašė jis. – Matote, tai dovana mamai gimtadienio proga, nenoriu, kad ji pamatytų, kaip nešuosiu namo.

Žmogelis niurnėdamas priėjo prie krūvos dėžių, vieną atidarė ir ėmė ieškoti popieriaus. Vaikai apstulbo pamatę, kaip iš dėžės iššoko didelė juoda katė auksaspalvėmis aki-

mis ir pradėjo purkšti ir narnėti ant žmogelio. Šis šerė katei ir vėl įkišo į dėžę. Paskui atidarė kitą. Iš jos išvirto žalia smardi dūmų sruoga ir pasklido krautuvėje. Žmogelis griebė ją kaip kaspina ir pabandė vėl įgrūsti į dėžę, bet dūmas išsprūdo ir išvinguriavo lauk. Kaip žmogelis trypė kojomis ir šėlo! Vakai išsigando.

– Verčiau einam be popieriaus, – sušnibždėjo Molė Pieteriui, bet tą akimirką nutiko dar vienas keistas dalykas. Iš kitos dėžės išpleveno debesis mėlynų plaštakių, ir žmogelis vėl suriko iš pykčio. Jis prišoko prie durų ir uždarė jas, kad

plaštakės neiškristų. Apimti siaubo, vaikai pamatė, kad jis užrakino duris ir įsikišo raktą į kišėnę!

– Mes neišeisim, kol jis mūsų neišleis! – tarė Molė. – Ir ko mes čia atsitrenkėm? Žinai, tas žmogelis turbūt nykštukas.

Tuo tarpu žmogelis atidarė dar vieną dėžę, ir lauk žaibu iššoko ruda lapė! Ji kiauktelėjo ir ėmė lakstyti po krautuvę, uostinėdama žemę. Bijodami, kad lapė neįkastų, vaikai susiraitė sename krėslė – nenorėjo painiotis lapei po kojomis. Tokioje keistoje krautuvėje jie atsidūrė pirmą kartą. Kas gi laiko dėžėse drugius ir lapes? Turbūt parduotuvė užkerėta. Negali būti tikra. Parduotuvės viduryje vaikai pastebėjo laiptus į antrą aukštą, ir staiga viršuje pasirodė dar kažkas! Aukštas, liesas, su ilga, iki žemės, barzda. Ant galvos jis buvo užsidėjęs smailią kepurę, todėl atrodė dar aukštesnis.

– Žiūrėk! – tarė Molė. – Panašus į burtininką, tiesa?

– Smailiaausi, ką darai? – sušuko smailiakepuris sodriu balsu, lyg tolumoje griaustų perkūnas.

– Ieškau popieriaus! – niūriai atšovė mažasis žmogelis. – O randu tik plaštakes, lapes, juodas kates ir...

– Ką! Tu drįsai atidaryti dėžes?! – piktai suriko antrasis, nutrinksėjo žemyn ir pamatė vaikus. – O jūs kas tokie? – paklausė, spoksodamas į juos. – Kaip drįsote čia ateiti?

– Mes norėjome nusipirkti vazą, – išsigandęs atsakė Piteris.

– Na, jei jau esat čia, padėkit Smailiaausiui sugauti lapę, – tarė aukštasis, mazgu rišdamas barzdą po smakru. – Greičiau!

– Nenoriu, – atsiliepė Molė. – Ji gali man įkasti. Atrakinkit duris ir išleiskit mus.

– Tik tada, kai lapė ir visi drugiai vėl atsidurs dėžėse, – atkirto aukštasis.

– Įmerkėm uodegą! – tarė Piteris nė nekrustelėdamas. Juodu su Mole tebesėdėjo krėsele, parietę kojas. – Noriu namo!

Ir staiga atsitiko nepaprastas dalykas! Krėslas, kuriame sėdėjo vaikai, sugirgždėjo ir ėmė kilti į orą! Vaikai tvirtai įsikibo į porankius, spėliodami, kas vyksta. Krėslas nuskrido prie durų, bet jos buvo užrakintos. Jis nuskrido prie lango, bet šis buvo uždarytas.

Burtininkas ir Smailiaausis puldinėjo paskui krėslą ir tūžmingai rėkė:

– Kaip drįstate naudotis norų krėslu? Atšaukite norą, atšaukite!

– Neatšauksiu! – atkirto Piteris. – Nagi, norų krėsele, nešk mus namo!

Krėslas, neįstengęs išskristi nei pro duris, nei pro langą, užtelėjo į viršų. Jis vos neįstrigo siaurokame antro aukšto tarpduryje, bet vargais negalais prasispraudė. Vaikai nespėjo pamatyti, kaip atrodo antro aukšto kambarys, nes krėslas prilėkė prie atdaro lango ir iššvilpė į gatvę. Jis iškart pakilo labai aukštai, virš stogų, ir nuskrido namų link. Vaikai apstulbo ir iš paskutiniųjų įsikirto į porankius. Jei iškristų, kaulų nesurinktų.

– Klausyk, Mole, girdi plasnojimą? – paklausė Piteris. – Gal krėslas su sparnais?

Molė atsargiai dirstelėjo pro krėslo kraštą.

– Taip! – atsakė ji. – Iš kiekvienos kojos išdygo po raudoną sparnelį, ir jie plasnoja!

Krėslas pradėjo leistis. Vaikai pamatė atsidūrę tiesiai virš savo sodo.

– Į žaidimų kambarį, krėsle, – skubiai paliepė Piteris. Krėslas nuskrido prie didelės pašiūrės sodo gale. Joje buvo įrengtas žaidimų kambarys, čia vaikai laikė žaislus, knygas ir žaisdavo, ką norėdavo. Krėslas įskrido pro atvirą langą ir nusileido ant grindų. Vaikai nušoko žemėn ir susižvelgė.

– Pirmas tikras nuotykis mūsų gyvenime! – džiūgavo Molė. – Oi, Piteri, mes turim stebuklingą krėslą – norų krėslą!

– Tiesą sakant, jis ne mūsų, – tarė Piteris, atsargiai dėdamas ant stalo vazą su gulbėmis. – Reikia parsiušti jį atgal į antikvariatą.

– Reikia, – liūdnai sutiko Molė. – Kaip būtų smagu, jei galėtume jį pasilikti!

– Grįžk į krautuveę, krėsle, – įsakė Piteris. Krėslas nė nekrustelėjo! Piteris pakartojė įsakymą. Krėslas nejudėjo! Čia nutūpė, ir čia pasilik. Vaikai pastebėjo, kad ant kojų nebėra raudonųjų sparnelių. Dabar šis krėslas niekuo nebesiskyrė nuo kitų.

– Žiūrėk, Mole! Sparnai dingo! – sušuko Piteris. – Krėslas nebegali skristi. Matyt, skraido tik tada, kai jam išauga sparnai. Turbūt jie jam išaugo kaip tik tada, kai mes parduotuvėje ant jo atsisėdome. Tai pasisėkė!

– Piteri! Palaukim, kol krėslui vėl išaugo sparnai, atsisėkim, ir tegu jis mus kur nors nuneša! – pasiūlė Molė, paraudusi iš susijaudinimo. – Pabandykim, gerai?

– Maža kur jis gali mus nunešti, – dvejojo Piteris. – Antra vertus, mes visada troškome nuotykių, tiesa, Mole? Taigi pabandykim! Kai tik norų krėslui vėl išaugo sparnai, sėsim ir išskrisim!

– Valio! – sušuko Molė. – Tikiuosi, tai įvyks rytoj!